

GEORGE WEIGEL: REALITATEA SACRĂ A CRĂCIUNULUI

Autor: Victoria Maria Deliu | 26 decembrie 2021

Un articol scris de George Weigel pentru First Things

Articol original: The Sacred Earthiness of Christmas

Roma. O carte masivă, în 16 volume, *Lives of the Saints*, publicată prima oară între 1872 și 1877, mă informează că prima dată când Crăciunul a devenit o sărbătoare distinctă de Epifania antică a fost la mijlocul secolului al IV-lea - și că Sfântul Ioan Hrisostomul, unul din cei patru Doctori ai Bisericii, care sprijină *cathedra* din capodopera de bronz a lui Bernini, *Scaunul lui Petru*, aflată în Bazilica San Pietro din Vatican, „a depus eforturi majore” pentru a încuraja celebrarea Crăciunului în Estul creștin. În stilul său victorian, fermecător de minuțios și întortocheat, autorul enumeră apoi relicvele Nașterii de aici din Roma și de pretutindeni:

„ [...] în Bazilica Santa Maria Maggiore [se află] leagănul din Betleem, încrustat în argint și ornamente dăruite de Filip al III-lea al Spaniei. Scutecele cu care a fost învelit Pruncul Mântuitor se aflau în Antichitate la Constantinopol, însă au fost mutate la Paris în secolul al XIII-lea și depuse de Sfântul Ludovic în Sainte-Chapelle.

În afară de leagănul în care se spune că a fost legănat Domnul nostru, mai este și ieslea de piatră din peștera din Betleem. Una dintre pietrele din acea iesle se află în Bazilica Santa Maria Maggiore de pe Esquilino, în altarul criptei Sfântului Sacrament.

Câteva dintre scutecele lui Hristos sunt și ele expuse în aceeași capelă, spre adorația catolicilor. Mantia cu care Sfântul Iosif a acoperit pătuțul pentru a-L proteja pe Prunc de frig se află în Biserica Sant’Anastasia din Roma. Bazilica Santa Croce în Gerusalemme din Roma are bucuria de a se afla în posesia primelor fire tăiate din părul Pruncului.”

Judecând după standardele secolului XXI, are vreunul din toate aceste lucruri vreo întemeiere istorică? Unele probabil că au, însă nu certitudinea juridică cu privire la niște relicve străvechi este miza aici. Căci în spatele afirmațiilor tradiționale, evlavioase, precum și în spatele vizitei Împărătesei văduve Elena (mama Împăratului Constantin)

din secolul al IV-lea în Țara Sfântă – un pelerinaj lung și periculos, care a adus multe din aceste relicve în Occident – se află o convingere esențială: Crăciunul nu este nici vreun mit pios, nici vreun basm.

Creștinismul începe într-un loc real, într-un anumit moment în timp, în care bărbați și femei în carne și oase au cunoscut un rabin călător pe nume Iisus din Nazaret – și care, după ceea ce crezuseră a fi nenorocirea cumplită a morții Sale umilitoare și brutale, L-au cunoscut din nou, ca Domnul Iisus cel Înviat. Viețile acelor oameni cât se poate de reali au fost transfigurate într-atât de aceste întâlniri, încât ei au plecat în lume și au început să îndeplinească sarcina pe care Cel Înviat le-a dat-o: „să învețe toate neamurile” (Matei 28:19).

Realitatea concretă a poveștii de Crăciun – ieslea, staulul, „scutecele”, boii încăpățânați și vacile care mugeau, păstorii uimiți, dar blânzi, magii exotici din Răsărit și darurile lor de aur, tămâie și mir, circumcizia Pruncului – subliniază această convingere creștină esențială: A Doua Persoană din Cea Mai Sfântă Treime, „Cuvântul” prin care „toate s-au făcut” (Ioan 1:1, 3) a pătruns în istorie prin conlucrarea unei fete evreice și pogorârea Duhului Sfânt asupra ei, și a fost născut într-un moment precis din timp, într-un loc precis. S-ar putea să fie dincolo de posibilitățile noastre să verificăm dacă „primele fire tăiate din părul Pruncului” se află în Bazilica Santa Croce în Gerusalemme din Roma; însă miza unor asemenea afirmații este că Fiul Întrupat al lui Dumnezeu a fost cu adevărat printre noi într-un moment din viața Lui, un copil ce avea păr de copil și toate celelalte trăsături ale unui prunc plăpând și lipsit de apărare.

Același lucru este valabil și pentru ceea ce semnifică „fașele”, leagănul, pătura-mantie a Sfântului Iosif și toate celelalte: El, pe care creștinismul Îl proclamă Domnul și Mântuitorul nostru, Cel prin care este revelat și adevărul despre Dumnezeu, și adevărul despre demnitatea și destinul nostru uman, nu a fost un personaj într-un soi de realitate virtuală ca „metaversul” lui Mark Zuckerberg. A fost *aici*, pe cea de-a treia planetă din sistemul solar. Și este încă cu noi: vestit în Scripturi, și mai presus de orice, în pâinea sfântă care este frântă și împărțită.

În timp ce lumea postmodernă își pierde capacitatea de a înțelege adevărurile fundamentale (până și cele înscrise în cromozomii noștri), realitatea concretă a Crăciunului anunță și sărbătorește un Mântuitor Întrupat, divin, care a fost cândva copil, care înobilează și transfigurează toate datele condiției umane.

George Weigel este Distinguished Senior Fellow of Washington, D.C.'s Ethics and Public Policy Center, unde deține the William E. Simon Chair in Catholic Studies.

Imagine: Giotto – „Nativity” (1311); Sursa: WikiArt

Acest articol a fost tradus cu acordul publicației *First Things*. Articolele din

rubrica lui George Weigel sunt publicate simultan și pe *Denver Catholic*.